

Slovo k povzbuzení na neděli 14. června 2026, na **11. neděli v mezidobí – A**
Biblická čtení: Ex 19,2-6a; Ž 100; Řím 5,6-11; Mt 9,36 - 10,8

Milé sestry, milí bratři,

dnešní **evangelijní** úryvek je složen ze **tří částí**: Nejprve to jsou Ježíšova soucitná slova o **skleslosti a opuštěnosti** stádce, o **žni** a **potřebě dělníků** na ní. Pak se před námi rozevře scéna známá jako „**vyvolení Dvanácti**“. A nakonec zazní část jakési „**pověřovací řeči**“ ke dvanácti apoštolům.

Kdybychom biblický text začali číst o **jeden verš dříve**, slyšeli bychom **souhrnnou zprávu** o Ježíšově chození krajinou, o jeho učení v synagogách a o zázračném působení uzdravujícím každou nemoc. A kdybychom četli zase o **několik veršů déle**, otevřelo by se před námi **pokračování výzev**, co všechno si učedníci mají či nemají na své cesty brát a jak se mají k lidem chovat.

Celý dnešní text můžeme číst nejprve **jako** evangelium o **předání Kristovy** tajemné **moci dvanácti** apoštolům a jako **pokyny, jak** s ní **nakládat**. A tím pádem jako určitý předobraz předání **svátostné kněžské** služby uzdravovat a vyhánět zlé duchy a hlásat Boží království.

Jestliže tomuto předání předcházela souhrnná zpráva o Kristových **zázracích** (to je ten nepřečtený verš), pak to jsou zvláště **svátosti** a hlásní **evangelia**, skrze něž **se i dnes mohou dít zázraky**, zejména zázraky **vnitřní proměny**.

Důležité pak je i to, co následuje (což jsou zase ty nedočené verše): **Vyslaní ke kněžské službě** se mají snažit způsobem života se co nejvíce **podobat samotnému Kristu**. Nezabydlovat se příliš na tomto světě, žít skromně, pracovat nezištně a tak dále, aby i jejich služba, především hlásání Božího království, byla aspoň trochu i věrohodná.

A důležitá je i výzva se **modlit** za to, aby bylo stále dost těch, kteří se na tuto cestu vydají.

Tak nějak, se svátostným akcentem, snad evangelium můžeme číst. Ale asi i jinak, **obecněji**.

Například tak, že ti **učedníci** mohou mít ještě **širší význam** než jen **apoštolů**, potažmo jejich nástupce, biskupy a kněze. **Matoušovo** evangelium přeci pod slovem «**učedník**» leckdy nemíní jen dvanáct apoštolů a jejich spolupracovníky, ale používá toto označení také obecně pro **každého křesťana**, pro každého «**maličkého**».

Všichni lidé jsou tak **pozváni**, klidně jmenovitě, aby se stali **nástroji Božích zázraků**: Tedy aby také – **nějak** – **vyháněli** zlé duchy, **uzdravovali** každou nemoc a chorobu a mrtvé **křísili**, aby **hlásali** Boží království, zadarmo **rozdávali** a také se příliš **nezabydlovali** na tomto světě.

Ježíšovy zázraky vnitřní proměny se přeci **nemají dít jen** prostřednictvím **svátostí** a ostatních úkonů v rámci institucionální služby apoštolů a jejich nástupců, ale **i mnoha dalšími způsoby**. A nejen ve vztahu dotyčný-Bůh, což je sice vždy nejdůležitější, ale někdy i **s pomocí** druhých lidí či dokonce **skrze** ně, prostřednictvím jejich slov a činů.

Všichni lidé jsou tak **zváni**, aby se stali **nástroji Božího uzdravování** lidských duší a vztahů, **vyhánění** zlých démonů z nich a ze světa, nástroji **oživování** dobrého, které již nějak odumřelo.

Vnitřní **uzdravení jedněch** se má prostě dít **i prostřednictvím druhých**. To nějak patří k lidské vzájemnosti. Neboť i tak má být Boží království **mezi námi**, ve **společenství**, jak čteme na jiném místě evangelia. To Boží království, které je **zárodkem a předchutí** toho budoucího, **nebeského**.

Toho má být jedinečným uskutečněním právě **společenství křesťanů**, těch, co jsou kolem Pána, neboli církve (*ekklésia Kyriaké*). Ostatně byl to právě evangelista **Matouš**, pro jehož sepsání evangelia byl rozměr **života prvotní křesťanské komunity** tak důležitý. Boží království je pro Matouše především **uprostřed** společenství křesťanů, mezi nimi se **již**

uskutečňuje, a tak **vyzařuje** i navenek a **přitahuje** i druhé. Možná v tomto smyslu lze pak snadněji interpretovat Kristovo ne příliš pochopitelné slovo, že učedníci **nemusí chodit mimo** ztracené ovce národa izraelského (řekněme mimo církve), ani do pohanských měst.

Dnešní evangelijní úryvek s jádrem ve „vyslání Dvanácti“ můžeme tedy číst **nejen** jako jeden z výsostných momentů pro předání **svátostné moci** apoštolům a jejich nehodným nástupcům, ale **i jako** pozoruhodné „vyslání nás všech“. Jako **pozvání**, abychom všichni nějak byli **dělníky a dělnicemi na Boží žni**, která má uzrát pro nebe. Abychom se stávali **Božími nástroji** v uzdravování a ožívování lidských duší a vztahů, ve **vyhánění zla** z nich a ze světa. Nástroji slabými, křehkými, hříšnými, kéž by proto i pokornými, ale přeci aspoň nějakými. Vždyť už starozákonní **Izrael** měl být prostředím **Božího působení** na zemi, jak jsme slyšeli v dnešním čtením prvním.

«Jděte a hlásejte: přiblížilo se nebeské království. Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očist'ujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte». Je tedy snad i výzvou, abychom **se zájmem a snahou o soucit** se porozhlédli **kolem sebe a hledali**, kdo a jak je mezi námi třeba nějak **nemocný**, nějak **mrtvý**, **malomocný**, zlými duchy **posedlý**, anebo kdo potřebuje, abychom se s ním o to své **rozdělili**. Abychom zatoužili svou láskou v nich něco **uzdravit, oživit, vyhnat** zlo.

Ovšem bez pýchy, bez jakéhokoli pocitu elitářství. Protože my sami **nejsme lepší**. Protože to, co se týká druhých, se pochopitelně týká i nás, někdy mnohem více. Nejde o nadřazenost, taková ve světě Božího království být nesmí, ale o **vzájemnost**. A o soucit, empatii.

Milé sestry, milí bratři, ano, všichni jsme **slabí a křehcí** a nikdo z nás si nemůže hrát na Ježíše, ani na apoštoly. A už vůbec ne biskupové a kněží; nejsou Ježíšové, jen nesou, nehodni, jeho svátost, svátosti vysluhují, ale nejsou jimi. Ani apoštolové nebyli Ježíšové. Nikdo z nás není Ježíš. Všichni potřebujeme uzdravení, stále nové vyhánění zla z našeho života. Ale to nic nemění na tom, že jsme zároveň všichni **pozvání**, abychom **snahou** o uzdravování nemocného, vyhánění zlého a křisení mrtvého, ať už tyto metafory znamenají, co znamenají, se s Boží pomocí snažili o aspoň nepatrné **zbožštění a zlidštění světa**. Kněží, aby tak činili i svou svátostnou službou.

«Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň». Prosme, za dělníky svátostné i nesvátostné, svaté i hříšné, silné i slabé.